

Arrest

nr. 278 198 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. TORFS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Tibet en geboren te zijn in 1980.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in september 2002. Op 3 september 2002 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 13 januari 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een technische weigering. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen, alsook het cassatieberoep bij de Raad van State.

Op 14 augustus 2012 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. In mei 2014 wordt de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) erkend als vluchteling.

Op 2 april 2021 wordt de verzoekende partij door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 10 jaar wegens verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; verkrachting van minderjarigen boven volle leeftijd 16 jaar met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; verkrachting van meerderjarigen met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen boven volle leeftijd 16 jaar met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is en opzettelijke slagen met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een minderjarige door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn.

Op 19 mei 2021 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een verzoek tot intrekking gericht aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op basis van artikel 49, § 2, lid 2 en artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 31 maart 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het CGVS teneinde haar de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van haar status.

Op 7 juni 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen werd u geboren op (...) 1980 te Leh, Ladakh en bent u een Tibetaan. U ging tot de 7de klas naar school. Daarna hielp u in de winkel van uw ouders. Ze verkochten allerlei zaken zoals kleren, horloges, dekens, etc. Wanneer u naar andere plaatsen in India wilde gaan moest u eerst een exit permission aanvragen. Bij aankomst diende u eveneens een entry visum aan te vragen. U voelde zich hierdoor beknot in uw vrijheid. Daarnaast had u problemen met de lokale bevolking. Die kwamen soms naar de winkel en namen goederen mee zonder te betalen. Wanneer u naar de politie ging om klacht in te dienen werd er niet naar u geluisterd. Behalve een RC (Registration Certificate) kon u in India ook geen andere documenten bekomen. Omwille van al deze problemen besloot u India te verlaten. In september 2002 reisde u met een vals Nepalees paspoort van Delhi naar Frankfurt. Vervolgens reisde u met de trein via Parijs naar België. Op 3 september 2002 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 13 januari 2005 werd een technische weigering genomen door het CGVS (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen). U ging hiertegen in beroep maar in oktober 2005 werd deze beslissing bevestigd. U trok hierop nog naar de Raad van State maar ook daar werd de beslissing bevestigd. Op 14 augustus 2012 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In mei 2014 werd u de status van vluchteling toegekend door het CGVS. Het CGVS is van oordeel dat er voor u, als Tibetaan, een risico bestaat bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit heeft, zijnde de Volksrepubliek China. Het CGVS is tevens van oordeel dat India, het land waar u bent geboren en waar u verbleef voor uw komst naar België, niet als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd omdat u in India weliswaar een 'registration certificate' had, maar geen 'identity certificate'. Nadat u het statuut van vluchteling werd toegekend, werd u op 2 april 2021 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een effectieve gevangenisstraf van 10 jaar wegens verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden 16 jaar, verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, verkrachting van een meerderjarige, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige geen volle 16 jaar oud, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een meerderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, telkens met de verzwarende omstandigheid dat u een bloedverwant bent in de opgaande lijn van het slachtoffer, te weten de vader. Daarenboven werd u ter beschikking gesteld van de strafuitvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, 1° lid van het Strafwetboek voor een zelfde termijn. Op 25 juni 2021 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 4 april 2022 voegde u per email volgende stukken aan uw administratief dossier toe: een brief geschreven door uw vrouw; geboorteaktes van uw drie kinderen in België geboren; twee pagina's van uw Green Book; stukken van het woningfonds; attest van het bureau de tibet in Brussel; huwelijksattest; twee pagina's uit de registration certificate en een rapport van de psychiater (forensisch psychiatrisch deskundigenonderzoek van 2020).

B. Motivering

U werd op 16 mei 2014 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 2 april 2021. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 jaar voor verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden 16 jaar, verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, verkrachting van een meerderjarige, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige geen volle 16 jaar oud, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een meerderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, telkens met de verzwarende omstandigheid dat u een bloedverwant bent in de opgaande lijn van het slachtoffer, te weten de vader. Daarenboven werd u ter beschikking gesteld van de strafuitvoeringsrechtbank voor een termijn van 10 jaar en werd u ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, 1° lid van het Strafwetboek voor een zelfde termijn.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 2 april 2021.

Uit het vonnis blijkt dat u zich schuldig maakte aan de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van uw dochter T.C., meermaals, in een periode tussen 1 augustus 2016 en 14 mei 2020. Daarnaast maakte u zich ook schuldig aan het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen aan uw dochter in een periode tussen 1 augustus 2016 en 2 april 2020.

De strafrechter achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde in het vonnis: "De [...] bewezen verklaarde feiten, die de uiting zijn van een zelfde strafbaar opzet, zijn bijzonder ernstig. Gedurende een lange periode misbruikte en mishandelde L.D. zijn eigen dochter. Hij stond op geen enkel ogenblik stil bij de negatieve impact van zijn handelingen op het welzijn van zijn dochter. Ook na tussenkomst van hulpverlening en politie bleef hij T. misbruiken. Enkel de bevrediging van zijn seksuele lusten was voor hem van tel. Door zijn handelen berokkende D.L. ernstig leed aan zijn dochter die het recht had om onbezorgd op te groeien.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de aard en de bijzondere ernst van de feiten, de impact van de feiten voor het slachtoffer, de persoonlijkheid van D.L. zoals blijkt uit het psychiatrisch verslag en zijn blanco strafrechtelijk verleden."

Uit het deskundigenverslag blijkt verder dat "[o]p zich zijn er slechts een beperkt aantal negatieve elementen in het leven van betrokkene die een verhoogd risico op toekomstig seksueel gewelddadig gedrag inhouden. Evenwel is het feit van 'zonder problemen' tot seksuele daden te zijn overgegaan en de verantwoordelijkheid buiten zichzelf en bij het slachtoffer te leggen, een somber prognostisch gegeven. Samenvattend gaat het om een man met eerder beperkte intellectuele mogelijkheden die vanuit vermijdende/narcistische elementen van de persoonlijkheid de incestbarrière doorbreekt (vermoedelijk ten gevolge van ontoereikende seksuele omgang binnen het huwelijk) en die na aanvankelijk staalhard ontkennen van enige gebeurtenis (tot confrontatie met DNA dit niet meer mogelijk maakte) daardoor de schuld volledig bij zijn dochter legt. Dit duidt volgens Dr. [...] op een goed bewust zijn van het ontoelaatbare van zijn daden, waarbij 'de gelegenheid de dief maakt'." (zie vonnis van 2 april 2021, p. 9-10)

De rechtbank is verder van oordeel dat de door de verdediging gevraagde straf met uitstel gekoppeld aan probatievoorwaarden geen gepaste bestraffing is. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten en het aanhoudend gedrag van D.L. primeert de bescherming en de beveiliging van de maatschappij. Enkel een effectieve gevangenisstraf is gepast. Bovendien wordt u voor een duur van 10 jaar ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, 1e lid Strafwetboek. Gelet op de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten en ter bescherming van de maatschappij dient u tevens gedurende een termijn van 10 jaar ter beschikking te worden gesteld van de strafuitvoeringsrechtbank.

Bijgevolg kan er niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 2 april 2021 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke, seksuele en psychische integriteit van anderen, in casu uw dochter, en dat u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld en dwang te gebruiken. In dit kader wordt nogmaals benadrukt dat u aanvankelijk alle feiten ontkende en dat u pas nadat u werd geconfronteerd met DNA-onderzoek, deze feiten van verkrachting en aanranding niet langer betwiste maar hiervoor de schuld volledig bij uw dochter legde. Bovenstaande wijst er dan ook op dat u geen schuldinzicht heeft.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 9 maart 2022 opgeroepen om op 31 maart 2022 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U geeft aan dat de vluchtelingenstatus voor u belangrijk is (zie nota's CGVS 31/03/2022 p.4). Dat het uw identiteit is geworden en dat het uw toekomst is. U verwijst naar uw leven in België waar u al twintig jaar verblijft, waar u officieel gehuwd bent, waar u drie kinderen hebt, waar u Nederlands leerde, waar u hebt gewerkt en waar u samen met uw vrouw een huis kocht. U geeft aan dat u nog een goede relatie hebt met uw vrouw en kinderen. Dit langdurige verblijf en uw integratie in België doen echter geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

U geeft verder aan dat u in India, noch in de Volksrepubliek China geen familie meer heeft en dat u daar dus geen toekomst ziet (zie nota's CGVS 31/03/2022 p.3 en 4). Ten aanzien van India geeft u aan dat u niet de juiste documenten hebt om daar te verblijven (zie nota's CGVS 31/03/2022 p.3). Ten aanzien van de Volksrepubliek China verklaart u dat u vreest in de gevangenis te belanden bij een terugkeer naar daar (zie nota's CGVS 31/03/2022 p.4). Deze elementen werpen evenwel geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, zijnde de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Deze worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

U geeft eveneens toe dat u een verschrikkelijke fout hebt begaan en dat daar geen excuus voor is (zie nota's CGVS 31/03/2022 p.6). U vraagt een tweede kans om te bewijzen dat u zo niet bent en om uw respect terug te krijgen (zie nota's CGVS 31/03/2022 p.4 en 6). Ook deze uitleg doet geen afbreuk aan de hierboven beschreven gedane vaststellingen door de Correctionele rechtbank van Antwerpen.

De door u aangehaalde redenen wettigen dan ook niet een behoud van uw status van vluchteling.

In het kader van het persoonlijk onderhoud op 31 maart 2022 maakte u aan het CGVS een brief over (in het Nederlands én Engels). U verklaart daarin berouw te hebben. U geeft aan dat u België bedankt voor de geboden kansen. U verwijst naar uw relatie met uw vrouw en kinderen. U geeft aan dat u zich verder in de samenleving altijd goed gedragen hebt en zich probeerde te integreren. U verwijst ten slotte naar uw werkervaring. U voegde daar nog een brief van uw vrouw, stukken van gezinssamenstelling en een rapport van een psychiater aan toe. Deze door u neergelegde documenten doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het rapport van de psychiater betreft het forensisch psychiatrisch deskundigenonderzoek dat op vraag van de onderzoeksrechter werd opgesteld en in het vonnis wordt vermeld. Dit stuk werd door de strafrechter reeds in zijn beoordeling betrokken.

De andere stukken (Green Book en attesten van het Bureau du Tibet) hebt u voordien al voorgelegd en doen geen afbreuk aan deze beslissing.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van nationaliteit de Volksrepubliek China, noch het land van uw geboorte en verblijf India. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken. ”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij dat:

“Artikel 554/3/1 § 1 Vw. gaat terug op artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b van de Kwalificatierichtlijn. Essentieel in deze is de vraag in deze is hoe het begrip “bijzonder ernstig misdrijf” en ‘gevaar voor de samenleving’ moet worden ingevuld.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de volgende uitspraken van HJ. • Verwijzingsuitspraak in zaak C-663/21 Het Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) heeft op 20 oktober 2021 prejudiciële vragen gesteld over de uitleg van artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn (ingediend bij het Hof van Justitie op 5 november 2021 en ingeschreven onder zaak C-663/21). De volgende vragen zijn voorgelegd aan het Hof van Justitie: [...]

De Oostenrijkse rechter vraagt aldus om uitleg van de voorwaarden waaraan de toepassing van artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, in de praktijk moet voldoen. In zijn vraagstelling gaat hij uit van de situatie dat er een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ is gepleegd en dus aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn is voldaan. Hij wil onder meer weten hoe de belangenafweging moet worden verricht tussen het recht van een vreemdeling om in de Europese Unie te verblijven en niet te worden uitgezet enerzijds en de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Hoewel het antwoord op de prejudiciële vragen in zaak C-663/21 relevant zou kunnen zijn voor voorliggend dossier, zal dit volgens verzoeker niet zonder meer volstaan voor de uitleg van artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn, omdat de voorliggende vraag in casu ook een uitleg vereist van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’. • Verwijzingsuitspraak in zaak C-8/22 De Belgische Raad van State heeft op 2 december 2021 bij wijze van een prejudiciële verwijzingsuitspraak vragen gesteld over de toepassing van artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Kwalificatierichtlijn (ingediend bij het Hof van Justitie op 5 januari 2022 en ingeschreven onder zaak C-8/22). In deze zaak zijn de volgende vragen voorgelegd aan het Hof van Justitie:

[...]

Uit de toelichting op de vragen van de Belgische Raad van State begrijpt verzoeker dat deze met name gaan over de uitleg van het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ en de samenhang tussen dat begrip en het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’. In die vragen wordt niet verzocht om een afzonderlijke uitleg van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’. Het antwoord hierop is uiteraard relevant voor voorliggend dossier maar volstaat niet om ook de juiste inhoud te geven aan het begrip “bijzonder ernstig misdrijf”. • Verwijzing Raad van State Nederland 15 juni 2022, nr. 202003984/1/V2, ECLI:NL:RVS:2022:1703) Bij bovenstaand arrest werd door de Nederlandse Raad van State dan ook het HJ verzocht om bij wijze van prejudiciële beslissing antwoord te geven op volgende vragen.

Bijkomend sloot de Raad van State zich dus aan bij de prejudiciële vragen gesteld door de (Belgische) Raad van State (zie supra) met name in zake de eisen die moeten worden gesteld aan het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ en wat de verhouding is tot de term ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Het spreekt voor zich dat het antwoord op bovengestelde hangende prejudiciële vragen essentieel is om in voorliggend dossier een verweer te kunnen voeren.

Verzoeker vraagt Uw Raad dan ook voorliggende zaak te schorsen tot het HJ hieromtrent uitspraak heeft gedaan.”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het legaliteitsprincipe en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat: *“Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat voorliggend dossier toch kan beslecht worden meent verzoeker het volgende.*

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de dubbelde voorwaarde: én zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én een gevaar voor de samenleving vormen. Uit de parlementaire voorbereidingen bij artikel 55/3/1/ Vw. (wet 10.08.2015) blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om een veroordeling als voldoende te beschouwen om een bedreiging of om enig vermoeden actuele bedreiging aan te tonen. Dit is ook in overeenstemming met artikel 14 Kwalificatierichtlijn die de nadruk legt op het bestaan van twee cumulatieve voorwaarden met name veroordeling en gevaar.

In casu verwijst verwerende partij louter naar de veroordeling om aan te tonen dat verweerder een gevaar voor de samenleving vormt. Het valt overigens louter factueel niet in te zien hoe een incest-delict een gevaar kan vormen voor de maatschappij. Het is overigens ook niet aan verweerder om aan te tonen dat hij geen gevaar vormt voor de maatschappij. De bewoordingen van de veroordeling daaromtrent zijn overigens bewoordingen gebruikt in een strafrechtelijke context en binden geenszins de administratieve overheid.

Artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2011/95 zou anders zijn verwoord indien het gevaar reeds door de veroordeling werd aangetoond. Er zou dan geen melding worden gemaakt van het gevaar voor de samenleving, maar alleen van de veroordeling, en [in de Franstalige versie] zouden eventueel de woorden „parce que” of „car” in plaats van „ayant” zijn gebruikt

Verder houdt verweerder geen rekening met het standpunt van de deskundige dat er slechts een beperkt aantal negatieve elementen in het leven van verzoeker zijn die een verhoogd risico op toekomstig seksueel gewelddadig gedrag inhouden. Aldus verantwoordt verweerder zijn standpunt niet naar recht. Aangezien de aan verzoeker toegeschreven bedreiging ook maar enigszins concreet en voldoende reëel moet zijn, volstaan deze overwegingen echter niet om aan te nemen dat verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat er sprake is van een gevaar, en dit komt er op zijn minst op neer dat een uitermate lage bewijsdrempel wordt vastgesteld die strijdig is met het evenredigheidsbeginsel. De vraag of een gevaar rechtens genoegzaam is aangetoond wanneer de rechter van oordeel is dat dit gevaar niet „uitgesloten” of „potentieel” is, is geen feitelijke vraag, maar een rechtsvraag. Het Hof heeft in zijn arrest van 11 juni 2015, Zh en O (C-554/13, EU:C:2015:377, punt 60), geoordeeld dat „het begrip ‚gevaar voor de openbare orde’ als bedoeld in artikel 7, lid 4, van [richtlijn 2008/115], hoe dan ook [veronderstelt] dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”. In casu voldoet de motivering van het arrest van verwerende partij niet aan een dergelijke bewijsdrempel.”

3. Beoordeling

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘*bijzonder ernstig misdrijf*’ en ‘*gevaar voor de samenleving*’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.*” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven waarin verwezen werd (*Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 24 en 27). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Samen met de commissaris-generaal kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij vonnis van 2 april 2021 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 10 jaar wegens verkrachting van een kind boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; verkrachting van minderjarigen boven volle leeftijd 16 jaar met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; verkrachting van meerderjarigen met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen geen volle 16 jaar oud met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens minderjarigen boven volle leeftijd 16 jaar met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is; aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in de opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer is en opzettelijke slagen met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een minderjarige door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn. De Raad leest in het vonnis, dat zich bevindt in het administratief dossier en waarin verzoeker wordt beschreven als *“eerste beklaagde”*, wat volgt: *“De lastens [D.L.] bewezen verklaarde feiten, die de uiting zijn van een zelfde strafbaar opzet, zijn bijzonder ernstig. Gedurende een lange periode misbruikte en mishandelde [L. D.] zijn eigen dochter. Hij stond op geen enkel ogenblik stil bij de negatieve impact van zijn handelingen op het welzijn van zijn dochter. Ook na tussenkomst van hulpverlening en politie bleef hij [T.] misbruiken. Enkel de bevrediging van zijn seksuele*

lusten was voor hem van tel. Door zijn handelen berokkende [D. L.] ernstig leed aan zijn dochter die het recht had om onbezorgd op te groeien.” En “Samenvattend gaat het om een man met eerder beperkte intellectuele mogelijkheden die vanuit vermijdende/narcistische elementen van de persoonlijkheid de incestbarrière doorbreekt (vermoedelijk ten gevolge van ontoereikende seksuele omgang binnen het huwelijk) en die na aanvankelijk staalhard ontkennen van enige gebeurtenis (tot confrontatie met DNA dit niet meer mogelijk maakte) daarvoor de schuld volledig bij zijn dochter legt. Dit duidt volgens Dr. [...] op een goed bewust zijn van het ontoelaatbare van zijn daden, waarbij ‘de gelegenheid de dief maakt’. Therapeutisch valt niet veel te bereiken behalve het erkennen van zijn daden en het nemen van de volledige verantwoordelijkheid. Een gesprekstherapie kan pogen hierin inzichten te verwerven.”

De rechtbank oordeelt dat een schadevergoeding van 12.500 euro moreel en materieel vermengd passend is. Bovendien wordt de verzoekende partij voor de duur van tien jaar ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. Dit bedrag moet worden vermeerderd met de vergoedende interesten vanaf 1 augustus 2016 tot 2 april 2021, en vanaf 2 april 2021 tot de datum van volledige betaling meer de moratoire (gerechtelijke) interesten, beide aan de wettelijke rentevoet. Wat betreft de onmiddellijke aanhouding van de verzoekende partij valt in het vonnis te lezen dat: *“Gelet op de aard der gepleegde feiten, de opgelegde strafmaat en de ingesteldheid van veroordeelde, is het te vrezen dat hij zich aan de uitvoering van de straf zou pogen te onttrekken en dat hij nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen.”*

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat louter factueel gezien niet kan ingezien worden hoe een incestdelict een gevaar kan vormen voor de maatschappij. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoekende partij actueel een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoekende partij, met de strafmaat die gehanteerd werd, en met de verdediging die verzoekende partij ten aanzien van de correctionele rechtbank en de hoven van beroep had aangevoerd. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten, en het gegeven dat de verzoekende partij geen schuldinzicht heeft blijkt evenwel dat zij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. In de bestreden beslissing wordt op goed gronden gemotiveerd dat: *“Het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke, seksuele en psychische integriteit van anderen, in casu uw dochter, en dat u er niet voor terugschrikt om hierbij geweld en dwang te gebruiken. In dit kader wordt nogmaals benadrukt dat u aanvankelijk alle feiten ontkende en dat u pas nadat u werd geconfronteerd met DNA-onderzoek, deze feiten van verkrachting en aanranding niet langer betwiste maar hiervoor de schuld volledig bij uw dochter legde. Bovenstaande wijst er dan ook op dat u geen schuldinzicht heeft.”* In het vonnis wordt eveneens gemotiveerd dat: *“Gelet op de bijzondere ernst van de feiten en het aanhoudend gedrag van D.L. primeert de bescherming en de beveiliging van de maatschappij. Enkel een effectieve gevangenisstraf is gepast. Bovendien wordt u voor een duur van 10 jaar ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, 1e lid Strafwetboek”. en “Gelet op de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten en ter bescherming van de maatschappij dient u tevens gedurende een termijn van 10 jaar ter beschikking te worden gesteld van de strafuitvoeringsrechtbank.”* De omstandigheden die tot de veroordeling van verzoekende partij hebben geleid wijzen er aldus op dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Daarenboven heeft de verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat haar strafdossier *“slechts vanuit één kant werd bekeken”*, wat wederom aantoonde dat er in hoofde van de verzoekende partij nog steeds geen sprake is van schuldinzicht.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het standpunt van de deskundige die aangeeft dat er slechts een aantal negatieve elementen in haar leven zijn die een verhoogd risico op toekomstig seksueel gewelddadig gedrag inhouden. In deze beperkt de verzoekende partij zich tot een onvolledige lezing van het deskundige rapport. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden aangegeven dat: *“[o]p zich zijn er slechts een beperkt aantal negatieve elementen in het leven van betrokkene die een verhoogd risico op toekomstig seksueel gewelddadig gedrag inhouden. Evenwel is het feit van ‘zonder problemen’ tot seksuele daden te zijn overgegaan en de verantwoordelijkheid buiten zichzelf en bij het slachtoffer te leggen, een somber prognostisch gegeven. Samenvattend gaat het om een man met eerder beperkte intellectuele mogelijkheden die vanuit vermijdende/narcistische elementen van de persoonlijkheid de incestbarrière doorbreekt (vermoedelijk ten gevolge van ontoereikende seksuele omgang binnen het huwelijk) en die na aanvankelijk staalhard ontkennen van enige gebeurtenis (tot confrontatie met DNA dit niet meer mogelijk*

maakte) daardoor de schuld volledig bij zijn dochter legt. Dit duidt volgens Dr. [...] op een goed bewust zijn van het ontoelaatbare van zijn daden, waarbij 'de gelegenheid de dief maakt'." (zie vonnis van 2 april 2021, p. 9-10)."

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Gelet op hetgeen voorafgaat en de feiten eigen aan de concrete situatie van de verzoekende partij, dient de behandeling van de zaak niet *sine die* uitgesteld te worden in afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie op de prejudiciële vragen die gesteld werden. Daarenboven heeft een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie geen van rechtswege schorsende werking.

3.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95). Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1 van het VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *"Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten."*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e) van richtlijn 2011/95 het begrip *"vluchtelingenstatus"* wordt gedefinieerd als *"de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling"*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d) van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van *"vluchteling"* in de zin van artikel 2, onder d) van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de *"vluchtelingenstatus"* in de zin van artikel 2, onder e) van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat *"artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag."* (§ 100)

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, § 4 van richtlijn 2011/95, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *"Zoals uitdrukkelijk is bepaald*

in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève" (§ 99). Bovendien "[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden." (§ 110)

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar de volksrepubliek China, alsook niet naar het land van haar geboorte en verblijf, namelijk India. Dit impliceert dat de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van de verzoekende partij op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij niet kan terugkeren, is dan ook niet dienstig.

3.5. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS